

РЕШЕНИЕ

№ 3087

гр. София, 09.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 15.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **1113** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на с чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.124, ал.1 от ЗДСл. Образувано е по жалба на Х. П. В. срещу Заповед № 4 от 14.01.2022г. на изпълнителен директор на Агенция по заетостта.

В обстоятелствената част на жалбата са изложени твърдения за материална незаконосъобразност на издадения акт. Посочва се, че заповедта е издадена от некомпетентен орган, в нея не се съдържали мотиви и основание за прекратяване на служебното правоотношение. Излага, че това е станало, след като е извършена дискриминация спрямо него от преките му ръководители г-жа М. А. и г-жа М. М.-С. и злоупотреба с права от тяхна страна.

В проведеното открито съдебно заседание на 15.04.2022г., жалбоподателят се явява лично и чрез процесуалния си представител адв. Г. Г. поддържа жалбата и моли за нейното уважаване. В представените на 05.05.2022г. писмени бележки са изложени съображения за основателността на оспорването, като се акцентира върху обстоятелството, че спрямо него е извършена дискриминация по политически причини и е осъществен „тормоз“ на работното място от преките му ръководители. Претендира присъждане и на направените в процеса разноски, възлизащи в размер на сумата от 410.00 лева.

Ответникът – изпълнителен директор на Агенция по заетостта, чрез процесуалния си представител юрк. Е. М., оспорва жалбата, а по същество на спора, моли съдът да я отхвърли като неоснователна, съобразно изложеното в писмени становища вх.№

4543/07.02.2022г. и от 21.04.2022г. Изтъкнато е, че обжалваният акт е издаден от компетентен орган, в установената форма, при съблюдаване на реда за провеждане на административното производство и в съответствие с нормата на материалния закон. Преценката от страна на органа се основавала на качеството на изпълнение на работата на служителя и изцяло била в обхвата на оперативната му самостоятелност. Заявено е искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК, приема за установена следната фактическа обстановка:

Със Заповед № 13 от 15.01.2021г. на изпълнителен директор на Агенция по заетостта, Х. П. В. при условията на чл.12, ал.1 от ЗДСл е бил назначен за държавен служител на длъжността „младши експерт“, с ранг V младши в отдел „Програми и мерки за заетост и обучение“ в Главна дирекция „Услуги по заетостта“, считано от дата 18.01.2021г.

Изготвено е било предложение изх. № 30-00-1295/10.01.2022г. от главен директор на Главна дирекция „Услуги по заетостта“ за прекратяване на служебното правоотношение на Х. П. В.. В него е посочено, че за периода на работа жалбоподателят е изпълнявал заложените цели и задачи в работния план по начин в съответствие с длъжностната характеристика, като някои от тях са изпълнени частично. Жалбоподателят не проявявал нужното отговорно поведение и мотивация при изпълнение на служебните си задължения, което се отразявало и върху цялостната дейност на отдел „ПМЗО“. Х. П. В. не се задълбочавал и не проявявал интерес за развитие на умения при анализиране и прилагане на нормативната уредба, при изготвяне на становища и отговори на въпроси. Ценял високо собствената си работа и слабо се интересувал от опита и работата на другите, като трудно работел в екип и не поддържал позитивни работни отношения с колегите си. При срещане на трудност или натоварване със спешна задача, Х. П. В. впезапно излизал в платен отпуск или в отпуск, поради временна нетрудоспособност. Това водело до напрежение и допълнително натоварване на служителите в отдел „ПМЗО“. В процеса на работа са били водени разговори с него по повод поведението му и отношението към работата, но той считал, че няма какво повече да развива и няма проблеми с колегите си, а по-скоро те имат с него. За периода от назначаването му на работа, Х. П. В. се е запознал със структурата и функциите на администрацията, принципите и правилата на нейната дейност, но трудно се ориентирал при поставяне на задачи, свързани с това. По тези съображения е направено предложение до изпълнителен директор на Агенция по заетостта да бъде прекратено служебното правоотношение с Х. П. В. в рамките на изпитателния срок.

В административната преписка се съдържат заповеди за ползване на платен годишен отпуск през 2021г. общо в размер на 22 дни, както и издадени болнични листове за временна нетрудоспособност на жалбоподателя.

Със Заповед № 4 от 14.01.2022г. , издадена на основание чл.12, ал.1 от ЗДСл е било прекратено служебното правоотношение с Х. П. В. на длъжност „младши експерт“ в Главна дирекция „Услуги по заетостта“, отдел „Програми и мерки за заетост и обучение“, считано от 18.01.2022г. Като причини за това е посочено- прекратяване от органа по назначаване без предизвестие в едногодишен срок, считано от датата на встъпване в длъжност. Разпоредено е било да му се изплати общететение за неизползван отпуск, общо за 3 дни.

От жалбоподателя са представени писмени доказателства, от които се установява, че

пред КЗД е висящо производство по преписка № 78/2022г., което е образувано по негова жалба вх. № 44-00-295/20.01.2022г. срещу директора на Главна дирекция „Услуги по заетостта“ в Агенцията по заетостта г-жа М. А. за извършена дискриминация по признаци „политическа принадлежност“, „обществено положение“ и тормоз по см. на §1, т.1 от ДР на ЗЗДискр.

Предвид установеното от фактическа страна, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.- град обосновава следните правни изводи:

Оспорва се подлежащ на контрол индивидуален административен акт по чл.21, ал.1 АПК, от надлежна страна, за която е налице и интерес от отмяната му. Жалбата е подадена в преклузивния 14 дневен срок, считано от 14.01.2022г. и подлежи на разглеждане по същество.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Атакуваната Заповед № 4 от 14.01.2022г. е издадена от компетентен административен орган – изпълнителен директор на А. по заетостта в пределите на неговата власт. Служебното правоотношение се прекратява от органа по назначаване, който в случая е изпълнителен директор на Агенция по заетостта /чл.5, ал.1, т.15 от Устройствен правилник на АЗ/ и персонално от Д. Н., който на дата- 14.01.2022г. е изпълнявал тази длъжност. Видно от Заповед № РД-15-7/14.01.2022г. на министъра на труда и социалната политика, служебното правоотношение на Д. Н. е било прекратено, считано от 17.01.2022г., поради което изцяло неоснователно е твърдението на Х. П. В. относно липсата на компетентост на лицето, постановило оспорения акт.

Заповедта е мотивирана по см. на чл.59 ал.2 от АПК, доколкото съдържа фактически и правни основания за издаването си. Ответникът е формирал своите изводи въз основа на приложения и приобщен в административната преписка доказателствен материал. Ответникът, чрез своите фактически констатации обосновано е посочил действителното правно положение, не се установява непълнота на фактите, а след анализ и проверка на същите, съдът приема, че те са и реално осъществени. Волята на административния орган е ясно изразена, не съществуват пропуски или грешки, което е предпоставка за правилното упражняване на съдебния контрол за законосъобразност и осигурява възможност на оспорващия да организира адекватно защитата си във висящия съдебен процес.

Мотивирането на акта следва да бъде разгледано в съответствие с правилата за провеждане на процедурата пред административния орган, доколкото същественото им нарушаване води до ограничаване правото на защита и правото на участие в административния процес /широк смисъл/, съответно до отмяна на издаденото решение /чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК/.

В ЗДСл. няма специално регламентирана процедура преди да издаде заповедта за прекратяване на служебното правоотношение по чл.12, ал.1 от ЗДСл., органът по назначаването да уведоми служителя, нито пък има задължение преди да пристъпи към издаване на заповедта да обсъжда неговите доводи и възраженията, както и да събира доказателства по негово искане. Изключение е предвидено единствено при ангажирането на дисциплинарната отговорност на служителя, но настоящото производство не е с такъв предмет.

Обжалваната заповед е издадена в съответствие с приложимата материално-правна разпоредба на чл.12, ал.1 от ЗДСл, съгласно която „когато кандидатът се назначава за първи път на държавна служба, в едногодишен срок, считано от датата на встъпване в

длъжност, органът по назначаването може да прекрати служебното правоотношение без предизвестие“.

В настоящия случай са изпълнени тези визирани от законодателя предпоставки, тъй като Х. П. В. е бил назначен за първи път на държавна служба със заповед № 13/15.01.2021г., както и едногодишният срок от встъпване в длъжност /18.01.2021г./ не е бил изтекъл към датата на издаване на оспорената заповед - 14.01.2022 г. Следователно, органът по назначаването е упражнил правото си да прекрати едностранно служебното правоотношение в едногодишен срок от встъпването в длъжност по първото назначение на жалбоподателя на държавна служба. Константна и безпротиворечива е съдебната практика на ВАС на РБ, че с разпоредбата на чл.12, ал.1 от ЗДСл е регламентирано правомощието на органа по назначаването в срока за изпитване и в рамките на предоставената му оперативна самостоятелност едностранно и без предизвестие да прекрати служебното правоотношение. Това право на органа е предоставено, за да може, в съответствие с отговорностите му да осигури най-ефективното функциониране на администрацията, която ръководи, да се гарантира правото му на преценка относно професионалните, делови качества и умения на държавния служител и на изпълнението на изискванията, трудовите функции и възложените задачи по време на работата му на държавната служба при първото му назначение. За реализирането на това право на органа по назначението е достатъчно да е налице първо назначаване на държавна служба и стаж, по-кратък от едногодишния изпитателен срок.

Актът за прекратяване на служебното правоотношение на основание чл.12, ал.1 от ЗДСл не е необходимо да бъде конкретно и подробно мотивиран. При прекратяването на служебното правоотношение на това основание не се изследва спазването на служебната дисциплина, изпълнението на служебните задължения от държавния служител, както и мотивите, аргументирали органа да постъпи по този начин. Служителите, заели за първи път държавна служба, по силата на издадения административен акт по чл.9, ал.1 от ЗДСл, задължително преминават през едногодишен срок за изпитване, предвиден в полза на органа по назначаване, така че той да разполага с възможност за проверка на техните професионални качества. Прекратяването на правоотношението в рамките на този се извършва без предизвестие, по усмотрение на административния орган. Преценката на органа по назначаване относно качествата на служителя да изпълнява функциите и задачите, присъщи за заеманата длъжност и съответно при отрицателна такава - да прекрати служебното правоотношение, е в кръга на неговата оперативна самостоятелност и не подлежи на съдебен контрол. Рамките на тази преценка не са регламентирани от закона, като дори не е въведено индикативно указание в какви случаи /при наличие или липсата на какви качества на държавния служител или при какво изпълнение или неизпълнение на изисквания, функции и задължения и др./ може от страна на органа да се издаде заповед за прекратяване на служебното правоотношение на основание чл.12, ал.1 от ЗДСл.

Съдът приема, че не е налице несъответствие на административния акт с целта на закона, тъй като в ЗДСл. е предвидена възможност за едностранно преустановяване на правоотношението между страните в срока за изпитване. В тази връзка в решение № 13 от 13.10.2012г. по к.дело № 6/2012г. К. съд на Република България, приема, че целта на закона е особено важна за преценката на законосъобразността на административните актове по повод съдебното им обжалване, защото

несъответствието с целта на закона е една от предпоставките за незаконосъобразност на административните актове. В мотивите си К. съд на Република България посочва, че целта на закона е отправна точка и за преценката спазен ли е принципът за съразмерност по чл.6 АПК, който е неразривно свързан с преследваната цел. Правната теория приема, че самият избор на административния орган е правно регулиран от чл.4, ал.2 и чл.6 от АПК и предписва определен алгоритъм на преценка. В случая не се установява нарушаването на тези правила, поради което административният акт не може да бъде определен като несъответен на целта на закона и отменен на основание чл.146, т.5 от АПК. Към момента на приключване на устните състезания не е постановен и влязъл в законна сила административен акт по чл.65 от ЗЗДискр., с който да е установено от КЗД, че спрямо жалбоподателя е била извършена пряка дискриминация, въз основа на защитените признаци „обществено положение“ и „политическа принадлежност“.

Предвид гореизложеното съдът заключава, че кумулативно са налице юридическите факти - елементи от правопораждащия фактически състав по чл.12, ал.1 от ЗДСл, с които правната норма свързва издаването на заповед за прекратяване на служебно правоотношение. Жалбата е неоснователна, тъй като актът е законосъобразен на всички обсъдени и разгледани основания по чл.146 АПК.

При този изход на спора искането на представителя на ответника юрк. Е. М. за присъждане на направените по делото разноски за възнаграждение на юрисконсулт се явява основателно, съгласно разпоредбата на чл. 143, ал.3 от АПК и чл. 78, ал.8 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК. Съобразно чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и с оглед фактическата и правна сложност на делото, размерът на възнаграждението следва да се определи на 100.00 лева.

Така мотивиран, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.- град, II-ро отделение, 22 състав на основание чл.172, ал.2 АПК

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. П. В. срещу Заповед № 4 от 14.01.2022г. на изпълнителен директор на Агенция по заетостта.

ОСЪЖДА Х. П. В. ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на Агенция по заетостта с адрес: [населено място], [улица] сумата от 100.00 /сто/ лева на основание чл.143, ал.3 от АПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на съобщенията до страните за неговото постановяване.

Съдия:

